

בעולם

(המשך מעמוד 5)
 טון ובמוסקבה, ינוח פעם נוספת. בינתיים
 נזכר העולם, המוטרד עליידי משבר-יוטא
 במרחב ובחייאטינאם, שרוח-רסאים אימה
 הרבה יותר מהלכת כלילות:
 רוח-רפאים של שואה אטומית כללי-
 עולמית העשויה לפרוק, בכל רגע, במיקרה.
 מבלי שתהיה לאיש האפשרות להשתלט
 עליה.

דרום אפריקה

אחים

למות

בלבד

„אין שום מניעה שלב שחור יישתל בגוף
 לבן או חוזר חלילה,“ הצהיר משרד התעמור-
 לה של ממשלת האפרטהייד הדרום-אפריקאי,
 כאשר נודע שבגופו של רופא-השיניים
 הלבן והיהודי, פיליפ בלייברג, שתל פרופסור
 ברנארד את ליבו של צעיר צבעוני.
 השבוע התברר שאומנם נכון הדבר: אין
 כל אפלייה גזעית כתחום השתל-הלבבות.
 אך עצם הטיפול בגופת הצעיר שליבו משמש
 את בלייברג היווה דוגמת-שיא של אפלייה.
מספר דרום-אפריקאי צעיר, הי
מבקר בארץ:

„בית-החולים גרוטה שור, בו ביצע הדייר
 ברנארד את ניתוח-ההשתלה, מנוהל לפי
 מיטב כללי האפרטהייד. יש גם חדרים ל-
 לבנים, חדרים לשחורים וחדרים לצבעוניים
 — כלומר, לבנית-ערובת.

„גם האמבולנסים ניפרדים. לא פעם קרה
 שאמבולנס שהוועק להגיש סעד לכושני חור
 ריק, משום שגשלתה בטעות מכונית-ללבנים-
 בלבד. גם במיקרי-חירום.

„אף הציבעוני הצעיר שליבו נלקח ממנו,
 הובא לבית-החולים — שהיה, אגב, מוסד
 רפואי אחר ולא גרוטה-שור — היא הובאה
 לחדר-המתים-השחור, ושם נשתמרה.
 „עד שנודע שלד"ר ברנארד דרוש לב-אדם.
 לא לב שחור ולא לב לבן. לב שותת-דם, לב
 טרי.

„אז השתנה הכל. הגופה הועברה לגרוטה
 שור שם התעלבו הרופאים מגיועו של
 הניפטר וחשבו רק על החיים ועל העתיד.“
 כי בדרום-אפריקה, למרות חוקי-האפרטה-
 הייד, יש אנשים החושבים על העתיד ולא
 על ההווה החשוך.

גרמניה

איך

להעניש

האם גרמניה המערבית הפכה, בהתאם
 לחוקתה החדשה, לארץ החופש והיעדר-
 המישמע?

אם לדון על-פי חוק גיוס החובה שלה —
 לא. אם לדון על-פי זיכוי הפגנות-הסודני
 טים — גם כן לא. ואם לדון על-פי שיטות-
 החינוך של רובם המכריע של הגרמנים —
 ודי שלא.

מגלה מחקר חינוכי שנערך בפראנקפורט-
 מיין: רק שני אחוז מן המערב-גרמנים נימנו
 עים מלהעניש את ילדיהם במכות. 85 אחוז
 מן ההורים הגרמנים סבורים עדיין שהמכות
 הן אמצעי חינוכי עליון, ועוד 13 סבורים
 כך אך מתביישים להודות בכך.

7 אחוז — בשווייץ. אגב, אילנה קור,
 „המפלצת מכונוולד“ שנהגה לענות שבוים,
 להפשיט את עורם כדי להכין נברשות ל-
 מנורותיה, היתה יורשת למסורת גרמנית
 מכובדת: עד היום הזה, 75 אחוז מן המכים
 — הן הנשים.

בעשר השנים 1950-1960 הגיעו לבתר
 המישפט 2571 מיקרים של ילדים שעונו,
 או בהם התעללו הורים וקרובים. שמונים
 אחוז מן הילדים היו מתחת לגיל שבע.
 ארבעים אחוז — מתחת לגיל שנתיים.
 84 אחוז מהם נשאו על גופם סימני-חבלה
 קשים.

בשיטתיות גרמנית, ממשיך המחקר ומפרט
 את שיטות-העניין: בין 21 ל-35 אחוז מן
 ההורים ייסרו את ילדיהם בקנה-סוף, מן
 הבמבוק, המכאיב במיוחד, והנהוג בגרמניה
 מדוריות-רורות. ששה אחוז מעדיפים מחבט-
 שטיחים, המצוי בכל בית שיבעה אחוז —
 בחגורות-עור.

השוט, שהיה פעם פופולארי מאוד בגרמ-
 ניה — כי 16 אחוז מן ההורים נהגו
 להשתמש בו — שוב אינו אהוד במיוחד:
 רק שיבעה אחוז מהורי-גרמניה מלקים כיום
 את ילדיהם בשוטים ובמגלבים.

בשבילי רק הטובה ביותר

גרובת אמריקאית, קינג סייז פילטר